

PERACIÓ DRECERA

- Fes via fins demà a quarts de sis de la matinada. Amaga la moto com puguis i espera una trucada.

- Em telefonarà la Teresa?

- Ella no, és en una altra operació prop de Ginebra. Vols res més?

- Trobar obertes les gasolineres durant la nit.

En Guillem ha complert els setanta anys, això fa que per mantenir una bona mitjana de velocitat s'hi hagi de pensar. No és com abans que conduïa d'esma.

No sap segur si ha fet bé de canviar l'avorriment que arrossega ja fa temps per l'obra estranya i probablement arriscada que li han d'encomanar.

Sovint, com ara que s'ha de concentrar, sembla que s'ennuegui quan recorda de manera desordenada i en flaixos inesperats unes quantes situacions en les que ha fet el ridícul al llarg de la vida. Està segur que només la mort, una mort fulminant, podria liquidar aquests records insuportables. Ben analitzats potser no n'hi hauria per tant i, segurament, els testimonis de la seva desgraciada actuació o bé no se'n van adonar o ja no se'n recorden. Tan se val, ho reviu sense voler en els moments de tedi i solitud. Al capdavall, el risc de l'operació desconeguda que ara porta entre mans podria comportar una sortida airosa a les seves absurdes preocupacions, en el cas, ben probable, que tot plegat acabés malament.

Prou sap que l'han escollit perquè és conegut arreu del món com a ballarí i coreògraf i també perquè és vell, està sol i només hi té a perdre la vida.

Circula per un congost que sempre havia fet de dia, a la dreta de

la carretera baixa el riu en sentit contrari. La sensació de fredor i l'aigua en moviment que el focus de la moto ratlla en els revolts li donen seguretat. Li agrada imaginar perills inexistents.

Abans de travessar la frontera ha sopat a peu dret i ha fet un ple de gasolina. És la darrera aturada abans d'arribar a la cita més inquietant de la seva vida, just al costat d'una cabina telefònica d'un carrer i d'un poble que coneix des de fa molts anys. Passen deu minuts de quarts de sis.

Ara mira l'auricular. No hi ha ningú. A tres quarts en punt deixa sonar el telèfon i despenja.

- Guillem?, has de fer memòria, sóc l'Adela.

No li cal regirar els records; mai ha deixat, una hora o altra, somient o ben despert, de pensar en ella.

- Estimada!

Queden a les nou, l'hora d'obertura de L'Universitat d'Estiu. L'espera es fa curta perquè mira de precisar com la tenia vista i d'imaginar-la ara de gran. Ell ho sap quasi be tot de si mateix i del jove que va ser; una col·lecció previsible d'experiències agredolces i d'esperances més o menys originals i reeixides. I molta feina per formar-se professionalment i artísticament. Però a penes es reconeix de vell; incapaç de desitjar res amb vehemència ni d'estimar amb emoció. Ara, qualsevol canvi l'estimula, com el viatge que ha empès i el desafiament de l'encontre inesperat amb ella.

Han quedat a la porxada on hi ha el bar, inexplicablement escadusser. L'Adela és allí acompanyada d'un home i d'una dona d'uns trenta o trenta-cinc anys. Tots tres vesteixen amb elegància. En Sebastià és traumatòleg i l'Anna experta en "lluita al carrer". Tots tres són ara funcionaris qualificats del Servei Diplomàtic del País.

En Guillem i l'Adela es miren sense dir-se res, s'apropen a poc a poc mig amagant-se l'un de l'altre i s'abracen prou estona, potser, per acoblar els sentiments esvalotats. Ella li ha posat la mà al clatell com quan ballaven el millor de Tommy Steele, però amb una estran-

ya pressió, més a prop d'un senyal d'alerta que d'una carícia.

- *Guillem, la independència necessita un heroi, una víctima innocent, una mena de màrtir. Un catalitzador a la primera pàgina dels mitjans de tot el món amb vistes a sacsejar els governs, les institucions i l'opinió pública internacional.*

Prou que ho saps... Després de la complicada formació del Govern d'Unitat Sobirana i de la Declaració Unilateral d'Independència estem totalment encallats. El Govern Central ens ha desconcertat amb una maniobra imprevisible feta de cinisme zen i de sornegueria burocràtica: Considera irrellevant la culminació del Procés, però li atorga el mèrit d' haver esdevingut una activitat cívica parateatral, una brillant celebració local de tipus recreatiu, un joc de ciutat emocionant i la representació vivent d'un somni cíclic i pertinaç. Un enigma antropològic singular, però sense cap transcendència política. Afirmen que no s'hi veuen preocupats de cap manera i que administrativament els misteris de dolor no tenen negociat.

El seu objectiu és propiciar un clima gradual de frustració, desencant, ràbia, asfíxia i agressivitat suficients per arribar a legitimar una intervenció autoritària i plaguicida de l'Estat. Una espècie de "Luz de gas" a gran escala i a càmera lenta.

En Guillem sent com la coïssor del clatell se li escampa per tot el cos. S'adona que l'Adela no bromeja gens ni mica. De fet mai ha bromejat, ni quan ell li feia algunes propostes atrevides cantant i ballant a la manera de Gene Kelly. Potser, de fet, aquest posat seu murri i distant és el que més li atrau. Li agrada la seva serenitat, els seus ossos cantelluts, el seu pentinat amb la ratlla descentrada, el seu collaret de plata i les mitges vermelles. Li agrada sentir-se protegit per ella.

Protegit?

- *La gent està desesperada i té por. Comença a haver-hi brots d'agitació espontània, actes d'insubmissió, vagues salvatges i un gran desconcert. No hem caigut en el parany de la violència però si algú pren mal cal que la víctima sigui nostra.*

L'acceleració del Procés necessita una dreuera. Un sotrac pacificador. La teva darrera actuació.

Fins ara a n'en Guillem la fama universal no li havia resultat tan feixuga i prescindible. Decideix no entrar a mesurar la responsabilitat que li arriba rodolant ni el risc de l'absurda proposta que l'Adela li acaba de fer. Tampoc intentarà avaluar els resultats ni el possible èxit de l'operació. Sap perfectament que les cancelleries de tot el món es mouen per interessos i raons que no són, en cap cas, ètics, democràtics, històrics, culturals, etc.

Albira però, si entra en el joc, la darrera oportunitat de commoure a fons l'Adela. Ja es veu masegat en els seus braços, la galta adolorida acarada en el seu pit. El besa, el gronxa, li diu que l'estima.

També l'atrau participar, un cop més i potser de manera definitiva, en la causa de la llibertat del seu poble. Una causa que empeny des de la joventut però que ja se li ha fet massa llarga, insuportable i rutinària. Si surt a escena i tot va bé, pagaria la pena i sinó, preferiria no viure-ho.

Fins i tot l'alleugeriria conèixer, entre ombres, l'hora certa del seu comiat .

L'atribut del coratge depèn de la intuïció i la creativitat. El seny i la prudència es fonamenten en arguments comptables.

...

Al Conflent encara fresqueja.

...

SECCIÓ DE SOTRACS I ESTREBADES. "OPERACIÓ DRECERA" INFORME DE L'AGENT ADELA CAMPRUBÍ

Primer dia

Manifestació al davant de la seu de la Delegació del Govern a Barcelona.

Assisteixen més de tres mil persones. L'Anna, experta en aldarulls, ens ha posat enfront mateix del comandament del cordó policial. El Sebastià porta una farmaciola de primers auxilis a la motxilla. En Guillem està molt exaltat i sembla disposat a cremar la Delegació. Jo duc l'equip de fotografia i vídeo amb el so connectat. La policia ha fet una sola càrrega tan eficient i fulminant que ni el mateix Pedrolo se l'hagués pogut imaginar. Tots n'hem sortit ben atonyinats excepte en Guillem. S'ha produït "l'efecte bikini", que consisteix en la passivitat que mostraven els porters de la vella discoteca de la Diagonal, tota una autoritat, a deixar passar sempre i d'ignorar displicentment la gent d'edat. La raó d'aquesta irregularitat no és un cert respecte, ni una remota pietat, ni un rigorós protocol. És, simplement, la perplexitat de veure un ancià en el lloc aparentment equivocat i fent tentines. "¡Pase buen hombre pase!" li ha etzibat un poli a n'en Guillem. "¿No ve que estamos trabajando?" A hores d'ara ell encara no se'n sap avenir. Sentir-se menystingut l'atabala.

Segon dia

Concentració al davant de Capitania Militar al Passeig de Colom

L'Anna ha disfressat i maquillat el Guillem d'"ocupa excitat i alternatiu" i li ha demanat que un cop arribada l'hora de la confrontació gesticuli i cridi amb posat provocador. L'home, dolgut d'ahir, hi ha posat l'ànima: li ha sortit una dansa ancestral amb girs clàssics i moments contemporanis, salts en suspensió increïbles i ritmes sincopats a la manera de Dominique van de Pas, tot taral·leiant a

viva veu la tercera escena de *L'ocell de foc*. S'ha fet el silenci i una gran rotil·lana. Tothom ha acabat aplaudint-lo a cor què vols, inclosos els soldats i el seu capità. En Guillem, francament, ha quedat molt decebut i s'ha negat fer un bis.

Tercer dia

Protesta massiva al davant de l'Ambaixada dels Estats Units a Madrid

Aquí hem rebut tots de valent sense excepció. Un destacament de "marines" amb porres elèctriques ens ha deixat ben planxats i sense alè. No m'he atrevit a enviar la foto del Guillem a les agències perquè hi ha sortit amb el pels de punta i els cabells com un eriçó a l'estil de l'Stan Laurel.

Quart dia

Intent d'assalt al Congrés de Diputats de Madrid

Tot s'ha capgirat. S'ha presentat un nodrit escamot d'ultres per barrar-nos el pas. En Guillem, que està visiblement enfurismat, ha afanat el tub de ferro del primer pinxo que ha pescat i ha començat a repartir amb tanta energia i contundència que ha dispersat i perseguit part del grup per tota la ciutat en un tres i no res. Amb penes i treballs l'hem anat seguint amb el vídeo activat fins el barri de Lavapiés, a tocar la Casa Encendida. He pogut gravar uns quants energúmens bastant desballestats (he de pensar a esborrar l'arxiu!). Es veu que des de l'assalt falangista al campament escolta del Montnegre l'any 1953, amb mossèn Batlle de consiliari, en Guillem, que hi era com a minyó, genera una síndrome paranormal incontrolable i perd automàticament el món de vista quan reviu aquells fets aspres i traumàtics.

Jo he estat a punt d'estampar-li a la cara la bossa dels objectius decidida a rematar l'Operació d'una vegada. Però estic tan cansada d'anar amunt i avall que ara no podria fer-li ni un trauc a la cella.

Estem, això sí, al límit de les nostre forces i ratllant perillosament l'extravagància.

Conclusió provisional

Tenim dotzenes de damnificats. Tots nosaltres estem, menys el nostre heroi, ferits, baldats i força tristos. En paio, en canvi, sembla que s'hagi rejuenit.

HE DECIDIT ATURAR L' OPERATIU.

Signat:

Adela

P.S.

Surto a comprar un casc integral de color blanc i un sac de dormir per fer bivac.

Demà marxo amb en Guillem cap a Lübeck.
Segurament tornarem.